

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתה

דף מתוך סדרת הספרים

גליון שבת בראשית תשפ"ו תהא שנת פדות וגאולה

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0Js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מ 1600 משפחות

<https://www.matarapro.net/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

הקפ"ת שניו"ת אותיות תיקו"ן ה'תשפ"ו.

ויש בהם את האותיות תקו"ה תשפ"ו.

כתוב (שמות לד, כב) **"וְחַג הָאֶסִּיף תְּקִיפַת הַשָּׁנָה"**. ומבאר רש"י **"תְּקִיפַת הַשָּׁנָה"** תקופת לשון מסבה והקפה. ורואים בחינת הקפה בפסוק של סכות, דסכות הוא אור מקיף. וכן בסכות מרבים בהקפות, הקפות הלולב, והקפות שמחת תורה. ומובא בשם אדמו"ר חב"ד **שֶׁהַקֶּפֶה** ממשיכה שפע שה' כביכול נותן **בְּהַקֶּפֶה**, כמו חנוני המקיף ללקוחות. וכן שמעתי בשם הג"ר ישראל זיכרמן שליט"א שֶׁהַתְּהִלָּה של חגי תשרי הוא תהליך של פתיחת ארון הקדש; בתחלה בימי הסליחות של חדש אלול פותחים רק קצת את ארון הקדש בתפלת 'שמע קולנו', אחר כך בראש השנה פותחים יותר בתפלת 'אבינו מלכנו'. בהמשך בעשרת ימי תשובה פותחים יותר כי יש גם סליחות וגם 'אבינו מלכנו'. אחר כך ביום הכפורים פותחים עוד יותר בתפלת נעילה שכל התפלה ארון הקדש פתוח. בימי חג הסוכות כבר מוציאים ספר תורה ומקיפים אותו, ואחר כך בהושענא רבה מקיפים ז' הקפות, וקוראים את כל משנה תורה. ולבסוף בשמחת תורה כבר מוציאים את כל הספרים ורוקדים ומסיימים את התורה וכו', להראות שתכלית הכל לעלות במעלות התורה. דברים אלו מתחברים לדברי הרש"ש כי פתיחת ארון הקדש מרמזת על היחוד, וכל הימים האלו הם הכנה לשמחת תורה בבקר ב'שמע ישראל' שהוא תכלית כל עבודת הימים להכין את היחוד הגדול הזה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שהקפ"ת שניו"ת אותיות תיקו"ן ה'תשפ"ו. ויש בהם את האותיות תקו"ה תשפ"ו. לרמז שהתקוה לתיקון השלם היא לשנת תשפ"ו. וכן

התקוה והצפייה קשורים לאור המקיף שהוא מעל השכל, שבא מכח האמונה שהיא מקיף כמו שכתוב "ואמונתך סביבותיך", וכן הציפיה לישועה היא מלשון ציפוי שהוא מקיף. והחשק גם מרמז על חישוק שהוא מקיף. וכן כתוב "וכהניה אלביש ישע", "כי הלבשני בגדי ישע", ורואים שהישועה היא בבחינת בגד שהוא מקיף. וכן יום שמיני עצרת ר"ת יש"ע. וכן השתלשל משקה הקפה מלשון הקפה, ונקרא באידיש קווע מלשון קיווי וצפיה לישועה, ובארנו כמה סודות בהשתלשלות הקפה. וכן הקפ"ת אותיות פת"ק ו"ה, היינו הפתק של היחוד השלם שנרמז באותיות ו"ה. שזה הזמן של היחוד הגדול של השנה בחודש תשרי. וכן הקפות ב' בגימטריא פתקא טבא.

וכן הקפ"ת אותיות התוק"ף רמז על תוקף הימים הנוראים שמגיע ליום הזה בסוד 'ונתנה תוקף קדושת היום', וכידוע שתוקף בגימטריא שופר שמסמל את כל הימים הנוראים. וכן תוקף מרמז על חטיפה כמו תקפו כהן, שבימים אלו עם ישראל חוטפים מצות, וכן השתלשל אסון החטופים ביום שמחת תורה תשפ"ד ושחרורם בערב שמחת תורה תשפ"ו בדיוק כמו יוסף הצדיק שנחטף ויצא מהבור מקץ שנתים ימים בחודש תשרי, כך הוציאו אותם מהבור בעזה בדיוק מקץ שנתים ימים. וכן חטופי"ם אותיות ו' טפחי"ם שזה נושק למידות הסוכה שהם ז' טפחים. שהרי שמחת תורה נושק לסוכות. וכן בטרומפ שהיה השליח לשחרור החטופים בערב שמחת תורה ובא לביקור מיוחד בארץ ישראל ביום הזה יש בו אותיות מטר ששואלים ביום שמחת תורה, וגם אותיות טראפ שזה טיפה באידיש רמז על המטר שיורד טיפין. וכן טראמפ אותיות מר טף. היינו הגשם שנקרא מר שיורד טיפין. וכמו שכתוב "הן גויים כמר מדלי". וכן תאריך בחירתו בפעם הראשונה היה בז' מרחשון ששואלים את הגשמים.

והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שהקפות שניות קשורות עם התקוה שמתחדשת כל הזמן ללא יאוש, כמובא ברש"י (תהילים קל, ה) "קִוִּיתִי יְהוָה קִוְּתָה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלְתִּי: נַפְשִׁי לֹא דָנִי מִשְׁמֵרִים לְבָקֶר שְׁמֵרִים לְבָקֶר", הריני מן המַצְפִּים לְגֹאֲלָה. "שְׁמֵרִים לְבָקֶר" מַצְפִּין וְחוֹזְרִין וּמַצְפִּין קֶץ אַחֵר קֶץ. ורואים שענין התקוה הוא דוקא כשעובר הזמן המיוחל מתמלאים מיד לתקוה חדשה ולקץ חדש, וזה הענין של הקפות שניות שאף שעבר יום היחוד הגדול של שמחת תורה ואנחנו לא נושענו, אנחנו עושים הקפות שניות לרמז שיש לנו תקוה מחודשת לקץ חדש. וראה זה פלא המילים בפסוק "קִוְּתָה נַפְשִׁי" אותיות הקפ"ת שני"ת. וכן הקפות שניות עם הכולל בגימטריא קץ משיח, ובגימטריא 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. ויש כאן רמז שהתקוה אחר תקוה שלא מתייאשים מתחברת לשנת תשפ"ו שהיא הקץ האחרון שכבר חייבים להגאל, והתקוה של שנת תשפ"ו נתנה את הכח בכל הקיצים לא להתייאש בסוד ההקפות השניות של כל השנים. וכן אומרים בפסליחות לעשרת ימי תשובה. חֲשַׁבּוֹן אַחֵר חֲשַׁבּוֹן עִמָּךְ יִפְתָּר. חוֹכָה וְסוֹכָה וְדוּחַ וְחוֹזֵר לִפְתּוֹר. זֶח אֹר מִשְׁפִּיל וְכֹלֶת לַחֲתָר. זָמַן קוֹל הַתּוֹר מְתִי לִפְתָּר: וְכֵן פְּתוּב (תהילים צו, ב)

"בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם יְשׁוּעָתוֹ". וְרוֹאִים שְׂצָרִיף לְבָשָׂר וּלְקוּוֹת לִישׁוּעָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. לְפִי זֶה מוּבָן מִדּוּעַ בְּשָׂעָה שְׂמַכְנִיסִין אָדָם לְדִין אוֹמְרִים לוֹ, **נִשְׂאָת וְנִתְתָּ בְּאֻמוֹנָה, קִבְּעַת עֵתִים לַתּוֹרָה, עֲסַקְתָּ בְּפָרִיָּה וּרְבִיָּה, צִפִּיתָ לִישׁוּעָה, וְלִכְאוּרָה** מִה כָּל כֶּף קָשָׁה לְצַפּוֹת לִישׁוּעָה שְׂמִשּׁוּיִם אֵת זֶה לְקִבְעִיעוֹת עֵתִים לַתּוֹרָה וּלְמִשְׁאֵל וּמִתֵּן בְּאֻמוֹנָה, וְדָאִי שְׂכָל יְהוּדִי רוֹצֵה לְהִגָּאֵל שְׂיִהְיֶה לוֹ כָּל טוֹב בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרִינוּ כִּינּוֹן שְׂהֵאָדָם הַמְצַפֶּה יֵשׁ לוֹ הִרְבֵּה אֲכֻזּבוֹת עַד שְׂנֻזְכָּה לְקֶץ הַפְּלֹאוֹת, הָאֲכֻזּבוֹת הֵן הַקָּשִׁי הַגָּדוֹל שֶׁלֹּא לְהִתְיָאֵשׁ לְמִרוֹת הַצִּפִּיָּה הַגָּדוֹלָה וְהַסְמָנִים שְׂמַתְקִימִים.

וְכֵן הָאוֹתוּיּוֹת הַקְּפוּ"ת שְׁנִי"ת הַתְּגַלּוּ בְּרַצֵּף אוֹתוּיּוֹת בַּפְּסוּק: (שׁוֹפְטִים ה', כח) **"בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וַתִּבְּבֵב אִם סִיסְרָא בְּעַד הָאֲשָׁנָב מִדּוּעַ בָּשָׂשׁ רָכְבוֹ לְבוֹא מִדּוּעַ אֲחֵרוֹ פְּעָמִי מִרְכָּבוֹתָיו"**. וְגַם כֹּאן יֵשׁ רִמְזָה עַל הַצִּיפִּיָּה לִישׁוּעָה **"מִדּוּעַ בָּשָׂשׁ רָכְבוֹ לְבוֹא מִדּוּעַ אֲחֵרוֹ פְּעָמִי מִרְכָּבוֹתָיו"**. הֵיינוּ צִיפִּיָּה אַחֲרֵי צִיפִּיָּה בְּסוּד קֶץ אַחֵר קֶץ כְּדִלְעִיל.

קִרְנִי רֵא"ם אוֹתוּיּוֹת אִמְרִיקָנִי, וְלִכֵּן בְּאֻמְצַע טְרַאמֶפּ יֵשׁ אוֹתוּיּוֹת רֵא"ם

מְצִינּוֹ בְּמִדְרָשׁ (תְּהִלִּים כב) **אָמַר רַב הוֹנָא בְּרֵי אִידִי בְּשָׂעָה שְׂהִיָּה דְּדוֹד רֹעָה אֵת הַצֹּאן הֶלֶף וּמָצָא אֵת הָרֶאֱם יֵשׁוּן בְּמִדְבָּר וְהָיָה סָבוּר שֶׁהוּא הֵר וְעָלָה עָלָיו וְהָיָה רֹעָה, נִנְעַר הָרֶאֱם וְעָמַד, וְהָיָה דְּדוֹד רָכוֹב עָלָיו, וְהָיָה מְגִיעַ עַד לְשָׁמַיִם, בְּאוֹתָהּ שָׂעָה אָמַר דְּדוֹד אִם אֵתָּה מוֹרִידֵנִי מִן הָרֶאֱם הַזֶּה אֲנִי בּוֹנֶה לָּךְ הֵיכָל שֶׁל מֵאָה אֵמָה כְּקֶרֶן הָרֶאֱם הַזֶּה. וּמְצִינּוֹ בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט בַּמִּדְבָּר תִּשְׁסח) **"כְּתוּעַפַּת רֵאִם לוֹ"**, כְּתוּעַפַּת אֱלֹהִים מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת **"רֵאִם"** אֱלֹהִים **שְׂדִים**. נִרְאֶה דֶּהֱרֵאִם שְׂמִסְמֵל אֵת הַשְּׂדִים מְסַמֵּל אֵת הַסְטֵרָא אַחֲרָא, וְכֵן **רֵאִם** בְּגִימְטְרִיא עֲמֻלָּה. מֵאִידֶּה קִרְנֵי הָרֶאֱם שְׂמִסְמֵלוֹת אֵת הַחוּטִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל הָרֶאֱם שְׂמִשְׁשׁ הוּא יוֹנֵק, מְסַמֵּלוֹת אֵת חוּטֵי הַקֶּדְשָׁה. וְכֵן יוֹסֵף הִסְסוֹד דִּקְדָּשָׁה נִמְשָׁל לְקִרְנֵי רֵאִם, כְּמוֹ שְׂכֶתוֹב (דְּבָרִים לג, יז) **"וְקִרְנֵי רֵאִם קִרְנֵי"**. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֶהֱרַח חֲדָשׁ (תִּשְׁא נד) **"וְקִרְנֵי רֵאִם קִרְנֵי"** אֱלֹהִים **אֲבִרָהֶם וַיִּצְחָק**. דְּאֲבִרָהֶם וַיִּצְחָק שְׂמִסְמֵלִים חֲסֵד וּגְבוּרָה מִתְאַחֲדִים אֶצֶל יוֹסֵף הִסְסוֹד. וּשְׂמַעְתִּי מִהֲרָה"ג ר' אֲבִרָהֶם הִירֵשׁ שְׁלִיט"א שְׂקִרְנֵי רֵא"ם אוֹתוּיּוֹת אִמְרִיקָנִי לְרִמְזָה שֶׁהֵם יוֹנֵקִים מִקִּרְנֵי הָרֶאֱם שֶׁל יוֹסֵף, וְלִכֵּן בְּאֻמְצַע טְרַאמֶפּ יֵשׁ אוֹתוּיּוֹת **רֵא"ם**. וְכֵן **טְרַאמֶפּ** אוֹתוּיּוֹת **פִּטְ"ר א"ם** הֵיינוּ **בְּכוֹר**, כְּמוֹ שְׂנֵאמַר עַל יוֹסֵף **"בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ"**, וְכֵן שְׂאִמְרֵנוּ שֶׁהוּא יוֹנֵק מִיּוֹסֵף. וְכֵן בְּמִילִים **"הָדָר לוֹ"** יֵשׁ אוֹתוּיּוֹת **דּוּל"ר**. וְכֵן **דּוֹנֵלד טְרַאמֶפּ** אוֹתוּיּוֹת **נּוּל"ד פִּטְ"ר א"ם**. וְרֹאֵה זֶה פִּלֵּא הֲרָה"ג ר' דּוֹד וַיִּצְמַן שְׁלִיט"א מִצֵּאן סִינּוֹן אוֹתוּיּוֹת יַחִיד בְּתַנְ"ךְ שֶׁל הָאוֹתוּיּוֹת **נְשִׂיא אֶרֶץ"ת הַבְּרִית דּוּל"ד טְרַאמֶפּ** בַּפְּסוּק:**

(בראשית מ, כ) "וַיֵּלֶד לְיוֹסֵף בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אִשָּׁר יָלְדָה לוֹ אֶסְנַת בַּת פְּוֹטִי פֶרֶעַ כֹּהֵן אֵן אֶת מִנְשָׁה וְאֶת אֶפְרַיִם". וכפי שמובא בַּרְבֵּנוּ בַּחֲיִי (במדבר ב, ב) שֶׁעַל דִּגְלוֹ שֶׁל מִנְשָׁה הָיָה מִצְרַיִם רֹאם, ומובא ב'שער הפסוקים' לְהַאֲרִיז"ל (מטות ע' קצג) שֶׁמִּנְשָׁה הוּא בְּחִינַת גִּיד הַנְּשָׁה הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁיֵּשׁ לַחֲצוֹנִים אַחִיזָה בּוֹ. וְכֵן קָרְנִי רֹאם בְּגִימָטְרִיא בְּתָר הַמְּסַמֵּל אֶת הַהִשְׁפָּעָה שֶׁיּוֹרֶדֶת לַחֲצוֹנִים כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (פקודי רלד) עַל הַפְּתוּב "הָרִי בְּתָר". וְהוֹסִיף הַרָה"ג ר' יְהוֹשֻׁעַ א. שְׁלִיט"א שְׁטְרַאמֶפּ הוּא אַדְמוֹנִי שׁוֹה מִשְׁרֵשׁ עֲשׂו הַאֲדְמוֹנִי דְקְלִיפָה שְׁמִלְבִּישׁ עַל דוֹד הַאֲדְמוֹנִי דְקְדוּשָׁה, וְיוֹנֵק מִיוֹסֵף. וְכֵן טְרַאמֶפּ הוּא בַּעַל בְּלוּרִית, וּמִצִּינוּ בְּגִמָּרָא (סנהדרין מט:) אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב אֲרֵבֶּעַ מֵאוֹת יְלָדִים הָיוּ לוֹ לְדוֹד כֵּלָן בְּנֵי יִפְתָּ תֹאֵר הָיוּ, וּמִגְדְּלֵי בְּלוּרִית הָיוּ, וּמִהֶלְכִין בְּרֹאשֵׁי הַגִּיסוֹת הָיוּ, וְהָיוּ הֵן בְּעָלֵי אֲגוּרִינִין שֶׁל דָּוִד. וְכֵן דּוֹנֵלד טְרַאמֶפּ בְּגִימָטְרִיא 424 כְּמִנִּין מִשִּׁיחַ בֶּן דוֹד שֶׁמִּקְבֵּל מִיוֹסֵף. וְכֵן תֹּאֲרִיךְ לְדָתוֹ בִּט"ו סִיּוֹן תש"ז הוּא תֹאֲרִיךְ לְדָת יְהוּדָה רֹאשׁ הַשְּׁבִט שֶׁל מַלְכוּת בֵּית דוֹד.

מִצִּינוּ בְּזֵהָר (תיקונים מח:) קָרְנִי פְרָה נֶצַח וְהוֹד, בָּהֶם עֲמִים יִגָּח יַחַדְיוֹ, קָרְנִי רֹאם חֶסֶד גְּבוּרָה, דִּיעֲבִיד בַּהוֹן קֶרֶבָא בַּעֲמֵלֶק, וַיִּמְחֵי לִיה וּלְזִרְעִיהָ מִן עֵלְמָא. וְרֹאשִׁים שֶׁקָרְנִי פְרָה הֵם סוֹד נֶצַח וְהוֹד שֶׁמִּקְבָּלִים מִקָּרְנִי רֹאם שֶׁהֵם חֶסֶד וְגְבוּרָה, שְׂאִיתָם ה' יִמְחָה אֶת זִרְעוֹ שֶׁל עֵמֶלֶק, וְהַבְּאֵנוּ מִזֵּהָר (פקודי רסא:) שֶׁיֵּשׁ שֵׁם קְדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא הַשְּׁתַּפ"א שֶׁהוּא שֵׁם צְבָאוֹת בְּחֻלּוֹף א"ת ב"ש, שֶׁמּוֹרִיד אֶת הָאוֹר שֶׁל שֵׁם צְבָאוֹת לְעוֹלָם הַבְּרִיאָה. וּמִרְמָז בְּשֵׁם הַזֶּה שְׁנַת תִּשְׁפ"ו לְרִמְזָא שֶׁבְּשָׁנָה זוֹ יֵרֵד הָאוֹר לְעוֹלָמוֹת ב"ע תַּחְתּוֹנִים וְנִזְכָּה לְגֵאֲלָה.

שְׁמַעְתִּי מִהַרָה"ג ר' אַבְרָהָם הִירֵשׁ שְׁלִיט"א שְׁשַׁנַּת תִּשְׁפ"ו בְּגִימָטְרִיא "עַד קֶץ הַפְּלָאוֹת", וְכִמּוֹ שִׁכְתוּב (דניאל יב, ה) "וְרֹאשִׁיתִי אֲנִי דְנִיָּאל וְהִנֵּה שְׁנַיִם אַחֲרָיִם עֹמְדִים אֶחָד הִנֵּה לְשִׁפְתַּת הַיָּאֵר וְאֶחָד הִנֵּה לְשִׁפְתַּת הַיָּאֵר: וַיֹּאמֶר לְאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים אֲשֶׁר מִמַּעַל לְמִימֵי הַיָּאֵר עַד מְתֵי קֶץ הַפְּלָאוֹת: וַאֲשַׁמַּע אֶת הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים אֲשֶׁר מִמַּעַל לְמִימֵי הַיָּאֵר וַיֵּרָם יְמִינוֹ וַשְּׂמָאֵלוֹ אֶל הַשְּׂמִים וַיִּשָּׁבַע בְּחֵי הָעוֹלָם כִּי לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֻצֵי וְכִכְלוֹת נִפְץ יָד עִם קֹדֶשׁ תִּכְלִינָה כָּל אֱלֹהִים. וְרֹאשִׁים שֶׁהִילָה "מְתִי" מִסְתַּתֶּר בְּתוֹךְ הַמִּילִים "עַד קֶץ הַפְּלָאוֹת" שְׁעוֹלִים תִּשְׁפ"ו, לְרִמְזָא אִם תִּשְׁאֵל מְתִי זֶה הַתְּשׁוּבָה. וְהוֹסִיף הַרָה"ג ר' מ. שִׁיפְמָן שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיוֹת תִּשְׁפ"ה נִרְמְזוֹת בְּמִילִים "לְשִׁפְתַּת הַיָּאֵר וְאֶחָד הִנֵּה לְשִׁפְתַּת הַיָּאֵר" וּבִאֲמָצַע נִשְׂאֵר "וְאֶחָד הִנֵּה" לְרִמְזָא שְׂצִירִךְ לְהוֹסִיף עוֹד אֶחָד לְהַגִּיעַ לְשַׁנַּת תִּשְׁפ"ו. וְכֵן "לְשִׁפְתַּת הַיָּאֵר" אוֹתִיוֹת ל' תִּשְׁר"י פ"ה א'. הֵינּוּ ל' תִּשְׁרֵי תִשְׁפ"ו.

וְהוֹסִיף הַרָה"ג ר' יִשְׂרָאֵל הַפְּטֵר שְׁלִיט"א שִׁישׁ שְׁנֵי פְסוּקִים בְּכָל הַתּוֹרָה שֶׁהַגִּימָטְרִיא שֶׁלָּהֶם 4265 הֵינּוּ 26 בִּאֲמָצַע בְּסוֹד שֵׁם יְהו"ה שְׁעוֹלָה 26. וְ45 בְּצַדִּדִּים כְּמִנִּין גְּאוּלָּה. וְזֶה הַפְּסוּק: (דברים לג, יז) "בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקָרְנִי רֹאם קָרְנִי בָּהֶם עֲמִים יִגָּח יַחַדְיוֹ אֶפְסִי אֶרֶץ וְהֵם רִבְבוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אֲלִפֵּי מִנְשָׁה". וְהַפְּסוּק (שמות לט, כה) "וַיַּעֲשׂוּ פַעֲמָנִי

זֶהב טָהוֹר וַיִּתְּנוּ אֶת הַפְּעֻמִּים בְּתוֹךְ הָרַמְּנִים עַל שׁוּלֵי הַמָּעִיל סָבִיב בְּתוֹךְ הָרַמְּנִים". והפעמונים שבתוך הרימונים מרמזים על ניצוצי הקדושה ששבויים בידי הקליפות והם יונקים מהם, באותה בחינה של קרני ראם שיש בפסוק השני כדלעיל.

בְּשֵׁנִת תִּשְׁפ"ו אָנוּ נִכְנָסִים ל־214.2 שָׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת שֶׁל הַבְּרִיאָה, שְׁמִקְבִּילוֹת לַעֵת הָאַחֲרוֹן בְּקֵהֶלֶת, "עֵת שְׁלוֹם".

כְּתוּב (קהלת ג, א) "לִפְלֹל זָמַן וְעַת לְכָל חֶפֶץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם: עֵת לָלֶדֶת וְעַת לָמוּת עֵת לְטַעַת וְעַת לְעֻקּוֹר נְטוּעַ: עֵת לְהִרוֹג וְעַת לְרְפוּאָה עֵת לְפָרוֹץ וְעַת לִבְנוֹת: עֵת לִבְכוֹת וְעַת לְשִׁחּוֹק עֵת סִפּוֹד וְעַת רִקּוֹד: עֵת לְהַשְׁלִיךְ אֲבָנִים וְעַת כְּנוֹס אֲבָנִים עֵת לְחִבּוֹק וְעַת לְרַחֵק מִחֶבֶק: עֵת לִבְקֹשׁ וְעַת לְאַבֹּד עֵת לְשָׁמֹר וְעַת לְהַשְׁלִיךְ: עֵת לְקַרֹּעַ וְעַת לְתַפּוֹר עֵת לְחַשׂוֹת וְעַת לְדַבֵּר: עֵת לְאַהֵב וְעַת לְשֹׂא עֵת מִלְחָמָה וְעַת שְׁלוֹם וְגו' אֵת הַכֹּל עֹשֶׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ גַּם אֵת הָעֹלָם נִתֵּן בְּלִבָּם מִבְּלִי אֲשֶׁר לֹא יִמָּצֵא הָאָדָם אֵת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עֹשֶׂה הָאֱלֹהִים מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף". ומובא בספר 'מגלה עמוקות' (ויצא) כ"ח עתים ללבנה מוזכר בקהלת והן הן כ"ח עתים מן תחלת בריאת עולם עד סוף ימי המשיח, כבר כתב מהר"ש מלכו באיגרת שלו ששלח לבני ארץ ישראל קודם ששרפו ה', "עֵת לָלֶדֶת" אדם הראשון שנולד ואחר שחטא ביום אכלך ממנו "עֵת לָמוּת". "עֵת לְקַרֹּעַ" שרבו המינים וחלקו על התורה גם עשו התורה לכמה תורות, "עֵת לְסִפּוֹד" שבא אונקלס הגר וכמה גרים עמו ועשו תרגום לתורה, ואז התקינו קליפת נוגה שהיא סביב לקדושה, ועל זה אמר שלמה "שחורה אני" שהתורה לובשת שק בגלות ושערי תורה נעולים מבחוץ, היא שחורה ובפנים נאווה, כאהלי קדר זה אונקלס שהיה מן הקדרים ועשה אהל מפרס ומסך לתורה ומלבן ומצהיב התורה שהם מלובנים כיריעות שלמה, ולבסוף "עֵת מִלְחָמָה" גוג ומגוג, "וְעֵת שְׁלוֹם" ושבתי בשלום אל בית אבי כי זה הוא אחרון של כ"ח עתים. וכן מובא בספר 'חית קנה' מרבי שלמה מולכו: "עֵת מִלְחָמָה" כד יאספו כל העמים לארץ הצבי כדכתיב "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה": "וְעֵת שְׁלוֹם" כשיצא ה' ונלחם בגוים והוכיח לעמים רבים, וכתתו חרבותם לאתים, ויגלה לנו משיח בן דוד, ודבר שלום לגוים, ומשלו מים עד ים, ויתעורר עלינו עת רצון, ויתמו העתים אשר

תחת הירח אשר להם השתנוות, עתים לטובה ועתים לרעה כימי הלבנה, וזהו שאמר "ורב שלום עד בלי ירח וירד מים עד ים".

מובא בשם הגר"א (הובא בלב אליהו בשלח) שבספר קהלת מחלקים הזמנים לכ"ח עתים שמתחילים מבריאת העולם עד סוף הששת אלפים שנה. ושמעתי מהרה"ג ר' יהונתן גליס שליט"א שבאר על פי מה ששמע מהרה"ג ר' א. שרקי שליט"א, אם נחלק את ה-6000 שנים שהעולם קיים לכ"ח נקבל 214.2 ויוצא בדיוק, שב"ז בתמוז שנת תשפ"ו אנו נכנסים ל-214.2 שנים האחרונות של הבריאה, שמקבילות לעת האחרון בקהלת, "עת שלום", ו"שלום" הוא שם של בית המקדש. כמובא במדרש (תהילים עו) "ויהי בשלם סוכו ומעונתו בציון", את מוצא שנקרא בית המקדש שלם, שנאמר "ומלפי צדק מלך שלם". וכן העת שלפני "עת שלום", הוא "עת מלחמה" שמרמז על המלחמות שתהיינה לפני הגאולה, וגם על המלחמות שילחם המשיח בתחלת תקופת הגאולה. וראה זה פלא: העת מלחמה התחילה באמצע שנת תקע"ב, ובדיוק בשנה זו ב"ד בתמוז פרצה מלחמת נפוליאון, שגדולי ישראל ראו בה את תחלת מלחמות גוג ומגוג.

ונביא טבלה לכ"ח עתים והמאורעות בסיוע כמה חכמים שליט"א

מברית העולם עד שנת 215	"עת ללדת"	מקביל לבריאת אדם הראשון ולדת בניו. שמהם נולדו כל העולם.
משנת 215 עד שנת 429	"עת למות"	פעמיים עלה האוקינוס והציף שליש עולם, פעם אחת לאחר שנת 265 כשאנוש קרא לעולם שיעבדו עבודה זרה, ופעם שניה בדורו של קינן כמאה שנים לאחר מכן, וגם קין עצמו נהרג בשנים אלו לפי ספר הישר. התרגום על "עת למות" הוא 'עידן בחיר לקטלא בנין מסרבין ומרגיזין'.
משנת 430 עד שנת 643	"עת לטעת"	אף על פי שהיה נראה שנטעו ונולדו הרבה נשמות בעולם
משנת 644 עד שנת 857	"עת לעקור נטוע"	ובסופו של בר נעקרו מהעולם בהמשך במבול
משנת 858 עד שנת 1071	"עת להרוג"	רוב אלו שנולדו באותם שנים נהרגו בהמשך במבול

משנת 1072 עד שנת 1285	"עת לרפוא"	הארץ נרפאה מקללת אדם הראשון כשנח תיקן מחרשה. וכן אף על פי שהיה נראה שהעולם נרפא ונבנה
משנת 1286 עד שנת 1500	"עת לפרוץ"	בסוף הכל נפרץ ונהרס בהמשך במבול בגלל הפריצות בעריות שהיה בשנים אלו
משנת 1501 עד שנת 1714	"עת לבנות"	העולם נבנה מחדש לאחר המבול דרך שם בן נח שנולד בשנים אלו וממנו נבנה עם ישראל, וכן תיבת נח נבנתה בשנים אלו והיא הדבר הראשון שמוזכר עליו לשון בנייה בתורה, ובה נבנה העולם מחדש בזמן המבול
משנת 1715 עד שנת 1928	"עת לבפות"	העולם היה בתקופת בכי על המבול ובגלל זה החליטו בני העולם לבנות את המגדל כדי לינצל כביכול מעוד מבול
משנת 1929 עד שנת 2143	"עת לשחוק"	נולדו כל הג' אבות שאחד מהם הוא ישחק אבינו, וכפי שמובא ברש"י על לידת יצחק: 'ורב שחוק היה בעולם' וגם נולד שרש דוד המלך מלוט, ועל דוד נאמר בזהר (משפטים קז:): דוד ברחם המלך.
משנת 2143 עד שנת 2357	"עת ספוד"	מקביל לשנים בהן נפטרו יצחק ויעקב וי"ב שבטים, ונפטרו האמהות, ונפטר שם בן נח, והיתה מכירת יוסף ועקר שעבוד מצרים. וכן על פטירת יעקב כתוב (בראשית נ, י): "ויספדו שם מספד גדול וכבד".
משנת 2358 עד שנת 2571	"עת רקוד"	מקביל לשנים בהן היתה יציאת מצרים, וקריעת ים סוף, ומתן תורה שעליו כתוב "ההרים רקדו כאלים גבעות

		<p>כבני צאן. ומתן תורה היה בסוד "יום חתונתו", וכן הקמת המשכן היה בסוד "יום שמחת לבו".</p>
משנת 2572 עד שנת 2785	"עת להשליך אבנים"	<p>משנת 2639 לבריאת העולם היתה תחילת ה-20 שנים שענו נשים מישראל כמובא בפרש"י (שופטים ה, ל) "רחמתי לראש גבר מעני נשים יפות בישראל, וכל איש מהם יש לו במטותו שתים ושלש נשים". עד שבאו דבורה וברק והכניעו את סיסרא ואת המונו. וכביכול השליכו את האבנים שמסמלים את המלכות ואת האשה, כמובא ב'מתנות כהונה' (קה"ר ג, ז) "ריית הזרע מדמה לזריקת אבנים, אבנים כמו בנים בתוספת האל"ף, כמו שפירש ה'אבן עזרא' בפסוק "וראיתן על האבנים". או כדכתיב "תשתפכנה אבני קדש".</p>
משנת 2786 עד שנת 3000	"עת פנוס אבנים"	<p>הקמת שרש מלכות בית דוד על ידי בועז ורות, וכן שנות שמשון שהיה משרש משיח בן דוד שאמו מדין, וכן שנות מלכות דוד ושלמה, ומלכות בית דוד נמשלה לאבן, כמו שכתוב: "אבן מאסו הבונים וגו'", וכן בשנים אלו נבנה בניין בית המקדש הראשון מאבנים גדולות ואבנים יקרות.</p>
משנת 3001 עד שנת 3214	"עת להבוק"	<p>מקביל לתחלת תקופת בית המקדש הראשון. ולתקופת חבקוק הנביא.</p>
משנת 3215 עד שנת 3428	"עת לרחק מחבק"	<p>מקביל לסוף תקופת בית המקדש</p>

הראשון כשהתרבו החטאים בעם ישראל עד שהביאו לחרבן בשנים אלו.		
מקביל לתקופה בה נבנה בית המקדש השני, ובקשו את הנבואה שפסקה. והחשמונאים בנס חנוכה בקשו במסירות נפש לטהר את המקדש.	"עת לבקש"	משנת 3429 עד שנת 3642
מקביל לתקופה בה נחרב בית המקדש השני. ושנות יש"ו הנוצרי שנאבדו רבים מישראל.	"עת לאבד"	משנת 3643 עד שנת 3857
שנות התנאים והאמוראים שרש תורה שבעל פה, וזמן השמירה והכתיבה של המשנה והתלמוד ירושלמי.	"עת לשמור"	משנת 3858 עד שנת 4071
הנוצרים השמידו את שארית הפלטה שנשארה בארץ ישראל, והתקיים הפסוק "וישליכם אל ארץ אחרת". כמובא בספר 'תולדות עם עולם' (ח' שלד) בשנת 4111 עלה גאלוס וארסצינוס וכו' והחריבו את טבריה ואת צפורי ויהרסו את הערים ואת יושביהן הרגו מבלי רחם, ויכו בגזם בכל גבול ישראל את אשר לא נראה ולא נעשה מעולם ולא פסקו מלהשמיד ולהרג משנת 4111 עד שנת 4114 ותהי הארץ כלה כליון ואבדון ואז נתבטל כליל בית הועד מושב החכמים ותהי הארץ כלה שמה ושמה.	"עת להשליך"	משנת 4072 עד שנת 4285
על שנת 4307 לבריאת העולם מובא ב'סדר הדורות': בעת ההיא היה	"עת לקרוע"	משנת 4286 עד שנת 4500

<p>רָעַב שֶׁל קָלִיָּה כְּמַעַט בְּכָל הָעוֹלָם וּמָתוּ עִם רַב לֹא יִסְפָּר. וְכֵן בְּשָׁנֹת 4412 לְבְרִיאת הָעוֹלָם כָּתְבוּ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים אֶת הַקּוּרָאן שֶׁהוּא אֶסְף נֶאֱמָיו שֶׁל מוֹחֲמַד, וּבְנוּ אֶת הַשִּׁיקוּץ הַשּׁוּמֵם בַּהֲרַב הַבֵּית שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל קוֹרְעִים קְרִיעָה כַּשְּׂרֹאִים אוֹתוֹ, וְכֵן בְּאוֹתָם שָׁנִים מוֹחֲמַד קָרַע אֶת הָעוֹלָם לְשָׁנִים נוֹצְרִים וּמוֹסְלָמִים.</p>		
<p>תקופת הגאונים שהנהיגו בישיבות סורא ופומבדיתא ועוד.</p>	<p>"עַת לְתַפּוּר"</p>	<p>משנת 4501 עד שנת 4714</p>
<p>סיום תקופת הגאונים שהיה זמן של שתיקה שלא נשאר לעם ישראל כמעט ספרים מתקופות אלו</p>	<p>"עַת לְחֻשׁוֹת"</p>	<p>משנת 4715 עד שנת 4928</p>
<p>תקופת הראשונים שחברו חיבורים רבים בתורה, כמו הרמב"ם והרמב"ן וכו', והתגלה ספר הזהר.</p>	<p>"עַת לְדִבְרִי"</p>	<p>משנת 4929 עד שנת 5142</p>
<p>מובא בספר 'כפר לאדן' מהחיד"א (על 'אבות דרבי נתן' פכ"א עמוד רמה) כְּתוּב בְּשֵׁם הָאֱלֹהִים שֶׁמִּשְׁנֵת ה'ש"ל עָבַר גְּבוּל אַחִישָׁנָה וְנִכְנַס גְּבוּל בְּעֵתָהּ. דְּבִשְׁנֵת ה'ש"ל הָאֲרִיז"ל גִּילָה רַבְּנוּ הָאֲרִיז"ל אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, (עֵינִן בַּסֵּפֶר 'כְּתוּבֵי לְדוֹרוֹת' הַעֲרָה ה') וְגִלּוֹי זֶה הוּא תַּחֲלֵת גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ, דְּפָנִימִיּוֹת הַגְּאֻלָּה הֵיא גִלּוֹי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהַתַּחֲחִיל בְּשָׁנָה זֹאת, וְכָל שָׂאֵר הַתַּהֲלִיכִים הֵם הַשְׁלָמָה שֶׁל מֶה שֶׁהַתַּחֲחִיל שָׁם. וְכֵן הַתַּגְלֵתָהּ בַּעֲלֵם קַבְלַת הַרְמ"ק וּסְפָרֵי הַמַּהֲר"ל מִפְּרָאג וְעוֹד.</p>	<p>"עַת לְאַהֲבֵי"</p>	<p>משנת 5143 עד שנת 5357</p>

<p>וכן בשנת 5300 לבריאת העולם חקר הסולטן סולימן את מנהג הערביות לשפוך אשפה על יד מסגד עומר בירושלים ונדע לו שזה כדי לכסות את הכתל המערבי שריד בית המקדש. אז פזר שם מטבעות עד שהתפנתה כל האשפה וכך נתגלה שוב הכתל המערבי.</p> <p>וכן החלה מהפכת הדפוס בעולם. וכן התגלתה האהבה הגדולה של יהודים לה' במסירות נפש בגזירות האנקויזיציה שהיו באותם שנים.</p>		
<p>שנים קשות לעם ישראל עם הופעתו של משיח השקר שבתאי צבי, ופרעות ת"ח ת"ט, עלילות דם ועוד. וכן התעורר שנאה ומחלוקות בתוך יראי ה', שעשו מחלוקת על הרמח"ל, ועל רבי יהונתן אייבשיץ, ועל רבי נחמן מברסלב ועוד.</p>	<p>"עת לשוא"</p>	<p>משנת 5358 עד שנת 5571</p>
<p>זמן מלחמות גוג ומגוג. העת מלחמה התחילה באמצע שנת תקע"ב, ובדיוק בשנה זו ב"ד בתמוז פרצה מלחמת נפוליאון, שגדולי ישראל ראו בה את תחלת מלחמות גוג ומגוג. וכן מלחמת העולם הראשונה והשנייה וכו'. וכן מלחמות רוחניות להסיט את היהודים מדרך ה', דרך תנועות ההשכלה והציונות ועוד.</p>	<p>"עת מלחמה"</p>	<p>משנת 5572 עד שנת 5785</p>
<p>זמן הגאולה העתידה ובית המקדש השלישי</p>	<p>"עת שלום"</p>	<p>משנת 5786 עד שנת 6000</p>

הכל	4209	קצאחרון, תשפו, אגלה, ינון
א מו-ו	לאשרליויבאיוסףאטיעקבאביוועמדהולפניפרעהו	
א מט-ל	המאתהשדהמאתעפרןהחתילאחזתקברשמהקברואתאברה	
ב ג-ו	יסו'אמריהוהראהראיתי'א'תעניעמיאשרבמצריםואתצ	
ב ו-ג	מיהוהלאנודעתילהם'גסה'קמתי'אתבריתיאתםלתתלה	
ב ח-כ	הפרעהוביתעבדיוובכל'ארץ'מצריםתשחתהארץמפני'הע	
ב י-כט	ודראותפניך'ואמרי'הוא'למשהעודנגעאחדאביאעלפ	
ב יג-יד	סויהיכיהקשהפרעהלשלח'נוויהרגיהוהכלבכורבארץ	
ב טז-ט	ראלכלעדתבני'ישראל'ק'בולפני'הוהכישמעאתתלנתי	
ב יט-ו	לבני'ישראל'ובאמשה'ק'ראלזקניהעם'ישםלפני'הםא	
ב כב-ח	למשני'סלרעהוכי'ית'א'ישאלרעהו'חמורא'שורא'שוכ	
ב כה-כב	ראצוהאותךאלב'נ'י'ישראל'ועשיתשלחן'עצישטי'סאמתי'ם	
ב כח-ה	ני'ואתהששו'עש'אתהא'פדז'הבתכלת'וארגמן'תולעתשני'ו	
ב כט-מא	י'ן'הערבי'סכמ'נ'חתהבקר'נ'כנסכהתעשהלהלרי'חני'חחאשה	
ב לב-כב	ראףאדני'אתה'דעתאתהעם'כ'ברעהו'וא'יאמרו'לי'עשהלנ	

הכל	29	התשפו, גאלה
א מד-לג	ישבנאעבדךתחתהנערעבדלאדני'והנער	
א מד-לג	יעלעםאחי'וכי'איךאעלהאלאבי'והנערא	
א מד-לד	יננואתי'פן'אראהברעאשרי'מצאאתאבי'ו	
א מה-א	לאיכל'יוסף'להתאפקלכלהנצבי'סעלי'ו	
א מה-א	יקראה'וציאוכלאי'שמעלי'ולאעמדאי'שא	
א מה-א	תובה'ת'ודעי'וסףאלאחי'ו'יתןאתקלובב	
א מה-ב	כיו'שמע'ומצרים'ישמעביתפרעה'ואמ	
א מה-ג	ריוסף'אלאחי'ו'אני'יוסף'העודאבי'חי'ול	
א מה-ג	איכל'אחי'ולענו'ותאתוכי'נבהל'ומפני'ו	
א מה-ד	ויאמרי'וסףאלאחי'ו'ג'שונא'אלי'וי'גשו'ו	
א מה-ד	יאמרא'ני'יוסף'אחי'כם'א'שרמכרתםאתי'מצ	
א מה-ד	רימה'ועתהאלתעצבו'ואל'י'חרבעי'ני'כםכ	
א מה-ה	ימכרתםאתי'הנהכי'למחי'ה'שלחני'אלהי'ם	
א מה-ה	לפני'כםכ'י'ז'השנתי'ס'הרעב'בקרבהארץ'וע	
א מה-ו	ודחמששני'ס'אשראי'ן'חרישו'קצירו'ישלח	
א מה-ז	ני'אלהי'םלפני'כםלשו'םלכם'שארי'תבארץ	
א מה-ז	ולהחי'ותלכםלפלי'טהגדלה'ועתהלאאתם	

גאלה: 30

אנייוסף: מ 1
אנייוסף: מ 1

העודאביחי: מ 1
תשרי: 55*

התשפו: 29
משיח: 47-

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרבבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל** הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו** ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוד", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה

קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מְצִינֵנוּ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט שמואל קו) א"ר שְׁמַעוֹן בַּר מִנְסִיָּא אֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאִין סִימָן גָּאֵלָה לְעוֹלָם עַד שְׁיַחְזְרוּ וַיִּבְקְשׁוּ שְׁלִשְׁתָּם, הָדָא הוּא דְּכָתִיב "אַחֲרֵי יָשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם" זֶה מַלְכוּת שְׁמַיִם, "וְאֵת דָּוִד מִלְכָּם" זֶה מַלְכוּת בֵּית דָּוִד, "וּפָחַדוּ אֶל ה' וְאֶל טוֹב" זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְהַרְמָח"ל (דָּרֵךְ עֵץ חַיִּים) מְבַאֵר שֶׁבִקְשׁוּ מַלְכוּת ה' פְּרוּשׁוֹ לְלַמֵּד חֻקֵּי הָאֱמֻנָה.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בעניני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם

0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtJVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני וספרים ומאמרי סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1deyxJx5iR3PigoHA52TVYaF6UDoYyiu5>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל

מספרי המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת